

РЕШЕНИЕ

№ 23815

гр. София, 14.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2047** по описа за **2026** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на В. В. Н., подадена чрез процесуален представител адв. Е. С., срещу решение № 252 от 23.01.2026г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 132-и състав, постановено по нахд № 9379/2025г.

В касационната жалба са въведени твърдения за неправилност на съдебния акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон.

Излага се, че необосновано е прието, че В. В. Н. е извършила вменените ѝ нарушения, защото не било доказано авторството на деянията. Счита, че показанията на свидетелката И. В. Б. не е следвало да бъдат кредитирани, защото тя е заинтересована от изхода на спора. Освен това, снимките, които са били показани от нея в съдебното заседание, не представлявали годно доказателствено средство. СРС не е анализирал поотделно и в съвкупност всяко едно от доказателствата, което е довело до неотговаряща на действителността фактическа обстановка. Неправилно са били изолирани свидетелските показания на К. Д. и В. Ц., които установявали подробности и факти, без да има разминавания между тях. Налице бил уклон на съда да дискредитира доказателства, които ползват жалбоподателката, основаващ се на явно предварително създадено убеждение, че тя е виновна. Изводите на съда относно фактите по делото и деянието, противоречали на събрания доказателствен материал. Поддържа и оплакванията си във въззивната жалба за допуснати процесуални нарушения по чл.43, ал.5 ЗАНН, чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН и чл.52, ал.1 ЗАНН.

Касаторът, чрез своя процесуален представител адв. Е. С., моли да бъдат отменени решението и наказателно постановление № 25-4332-007996/10.04.2025г. на началник група в отдел „Пътна полиция“- СДВР. Заявено е и искане за присъждане на направените разноски, представляващи заплатен адвокатски хонорар.

Ответникът – началник група в отдел „Пътна полиция“- СДВР, чрез процесуален представител юрк. С. К. е депозирал писмени бележки на 19.05.2026г., в които се посочва следното: Решението било правилно и мотивирано, постановено въз основа на събрания доказателствен материал. Не били допуснати съществени процесуални нарушения, а наказанието е било наложено за осъществен състав на административното нарушение, което било доказано от обективна и субективна страна. Чрез потвърждаване на наказателното постановление, СРС е постановил валидно, допустимо и правилно решение, без наличие на касационни основания, които да обуславят неговата отмяна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на насрещната страна.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че решението на СРС следва да бъде отменено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение № 252 от 23.01.2026г., постановено по нахд № 9379/2025г. на СРС, НО, 132-и състав е било потвърдено наказателно постановление № 25-4332-007996/10.04.2025г. на началник група в отдел „Пътна полиция“- СДВР, с което В. В. Н.: 1. На основание чл.185 ЗДвП е била наложена глоба в размер на сумата от 20, 00 лева за нарушение по чл.20, ал.1 ЗДвП; 2. На основание чл.175, ал.1, т.5 ЗДвП е била наложена глоба в размер на 100, 00 лева, както и лишаване от право на управление на МПС за срок от 1 месец, за нарушение по чл.123, ал.1, т.3, б.“в“ ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал показанията на свидетелите И. В. Б., К. В. Д., В. Л. Ц., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обоснован правен извод, че при провеждане на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, правилно е бил приложен материалният закон, като е доказано извършването на деянията по чл.20, ал.1 ЗДвП и чл.123, ал.1, т.3, б.“в“ ЗДвП, поради което законосъобразно е била ангажирана отговорността на В. В. Н..

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

По смисъла на чл.220 АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали правилно са приложени относимите материалноправни норми.

Констатирано е било, че на 17.01.2025г. около 16:55 часа, в [населено място],[жк], на [улица], пред блок № 7А, В. В. Н., е била водач на МПС, марка „Пежо 4007“, с рег. [рег.номер на МПС] и поради това, че не контролира непрекъснато автомобила, който е управлявала е извършила ПТП с друг автомобил, марка „Т.“, с рег. [рег.номер на МПС]. Тя е напуснала местопроизшествието, без да уведоми органите на МВР. Съставен е бил АУАН № 703786/25.02.2025 г. за нарушение на разпоредбите на чл. 20, ал.1 ЗДвП и чл.123, ал.1, т.3 б.“в“ ЗДвП. Въз основа на този акт е издадено и обжалваното наказателно постановление № 25-4332-007996/10.04.2025г. на началник група в отдел „Пътна полиция“- СДВР.

Настоящата инстанция приема, че решението е правилно, защото при неговото постановяване не

е допуснато нарушение на материалния закон – отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 във вр. ал.2 от НПК. Съображенията за това са следните:

В касационното производство не се решава материалноправния спор между страните, а същото има за предмет преценката относно правилността, респ. допустимостта и действителността на въззивното решение. Касационният съд изследва съответствието на решението с материалния закон, въз основа на фактите, установени от първата инстанция. Дейността му се свежда единствено до проверка, дали фактите са подведени вярно под хипотезата на правната норма и дали правилно са приложени предвидените в нея правни последици.

При разглеждане на спорове за отмяна на наказателни постановления, районният съд е винаги инстанция по същество- чл.63, ал.1 от ЗАНН. Това означава, че следва да провери законността на акта, т.е. дали са спазени материално и процесуалноправните разпоредби на закона, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя- арг. от чл.314, ал.1 от НПК във вр.чл.84 ЗАНН.

Споделят се съображенията на СРС, НО, 132-и състав, че в хода на административнонаказателното производство не са извършени нарушения със съществен характер, които да са ограничили или накърнили упражняването на правото на защита на В. В. Н.. Доказано е авторството на деянието и обективните му признаци. Направена е индивидуализация на нарушението, чрез посочване на датата, мястото където е извършено, спазен е бил и срокът по чл.34, ал.1 ЗАНН, който е три месеца от откриване на нарушителя /в случая той е открит на 17.01.2025г., а АУАН е съставен на 25.02.2025г./ . Срокът по чл.52, ал.1 ЗАНН е инструктивен, а не преклузивен, като давностният срок за издаване на НП по чл.34, ал.3 ЗАНН /шестмесечен от съставяне на АУАН/ също е спазен.

Правилно СРС е установил, че наказателно постановление № 25-4332-007996/10.04.2025г. е издадено в съответствие с материалния закон, като развитите в тази връзка мотиви са обосновани, а формираните правни изводи са в корелация с писмените и гласни доказателства, събрани в процеса. Правилно е прието, че касаторът е извършил административните нарушения по чл.20, ал.1 ЗДвП и чл.123, ал.1, т.3, б.»в» ЗДвП, поради което и законосъобразно е ангажирана отговорността му. Безсъмнено е установено, че В. В. Н. е напуснала местопроизшествието, без да уведоми съответната служба за контрол на МВР, като водач, който е участвал в ПТП, от което са причинени само имуществени вреди, при положение че между нея и И. В. Б. не е имало съгласие за причините за настъпването му. Нанесените на л.а. „Т.“, с рег. [рег.номер на МПС] имуществени вреди са били видими и са описани в приетия като доказателство по делото протокол за ПТП, който е официален документ по смисъла на чл. 93, т. 5 НК (приложим съобразно чл. 85 ЗАНН). Установеното по надлежния ред нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б."в" ЗДвП, правилно е подведено под приложимата санкционна разпоредба на чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП, като наказанието глоба от 100,00 (сто) лева и „лишаване от право да се управлява МПС“ за 1 (един) месец, съответстват на чл.27 ЗАНН.

Действително осъществилата се фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събрания по делото доказателствен материал, като същата е подведена под релевантните по време, място и лица разпоредби. Не може да се приеме, че липсва описание на нарушението и на обстоятелствата, при които то е извършено, само поради това, че не са конкретизирани материалните щети, настъпили от ПТП. В АУАН и в НП ясно е посочено, че водачът е напуснал местопроизшествието и не е установил последиците от ПТП, което е напълно достатъчно за целите на административнонаказателното производство. Очертани са основните елементи на съставомерното по чл.6 ЗАНН деяние, което кореспондира със събрания по делото писмен доказателствен материал – управление на МПС в нарушение на правилата за това, реализирането на ПТП, напускане на мястото на произшествието с неустановяване на последиците на ПТП.

Конкретните материални щети не представляват реквизити като част от описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, така че липсата им да бъде квалифицирана като неизпълнение на изискванията на чл. 42, ал. 1, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН.

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Доказателствената сила на АУАН действително не е обвързваща за съда в съответствие с разпоредбите на чл. 14, ал. 1, чл. 305, ал. 3 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН и Постановление № 10/1973 г., поради което в съдебната фаза тя се цени наред с всички останали доказателства. Обективизираното не се опровергава от събрания и проверен по делото доказателствен материал, напротив – потвърждава се. Последователността на извършените от В. В. Н., като водач по смисъла на § 6, т. 25 ДР ЗДвП, действия е ясна и непротиворечива, като не са оборени изложените в АУАН факти и обстоятелства.

Въззивният състав на СРС всеобхватно е обсъдил доказателствения материал, посочил е кои факти и обстоятелства, включени в предмета на доказване приема за установени и на каква доказателствена основа. Не са били игнорирани доказателствените искания на касатора. Въззивният съд е изпълнил задълженията си, произтичащи от разпоредбата на чл. 339, ал. 2 НПК, като е отговорил изчерпателно на всички възражения на защитата, ясно е посочил кои свидетелски показания и писмени доказателства кредитира и поради какви причини. Въззивният съд е събрал и анализирал относимите доказателства, в т.ч. и показанията на свидетеля И. В. Б., която е очевиден и възпроизвежда нарушението без неточности и в необходимата детайлност. Свидетелите К. В. Д. и В. Л. Ц., не са присъствали на мястото на ПТП и нямат непосредствени възприятия, поради което не се опровергават установените факти.

В заключение, решението е правилно на основание чл.348, ал.1, т.1 във вр. ал.2 от НПК и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касирането му по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

При този изход на делото, в полза на ответника се присъждат разноски за осъществено процесуално представителство от юрк. С. К., които се определят в размер на сумата от 66, 47 евро (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем цента), съответстващи на 130,00 (сто и тридесет) лева, на основание чл.37 ЗПП във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III касационен състав на основание чл.221, ал.2 АПК във вр.чл.63в ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 252 от 23.01.2026г., постановено по нахд № 9379/2025г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 132-и състав.

ОСЪЖДА В. В. Н. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи с адрес: [населено място], [улица], сумата от 66,47 евро (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем цента) на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.